ASTRID HOLLEEDER

PAK DE REGIE

Wie bepaalt jouw leven?

Lev.

Disclaimer:
Dit boek bevat mijn levenservaring. Het is geen vervanging van professioneel advies, diagnose of behandeling. Bij emotionele, mentale of lichamelijke klachten: raadpleeg een gekwalificeerde psycholoog, arts of andere zorgverlener voor persoonlijke begeleiding.

Inhoudsopgave

11 Proloog

13 Kalkoennekkie
17 Documentaire in Amerika
20 Goedemorgen
24 Een dooie duif
27 De klok
34 Helpen is huilen
37 Koffie of cardioloog
40 'Komt goed.'
42 Een boek
45 Bucketlist
50 Vakantiefoto's
56 Een vogeltje in een kooitje
60 Mijn ticket ligt klaar
61 Alive!
66 Lots of love
71 Apartments for rent
73 Roze koeken
76 Een minuut bij Oprah
77 Hell no!
79 Patina
82 Met Dreft
84 Licht en Liefde
87 Samensmelten
90 Kipresten

91 Cold turkey
94 Geen piekbelasting
98 De spiegel in de badkamer
101 Ed is trots op me
103 De koude douche
105 Solo
107 Een oude man
111 Ik doe het bij alles en iedereen
112 Buiten het laboratorium
114 Fleur-sessie
117 Waar heb je nog controle over?
121 De gok
124 Mama is erbij
129 Toestemming
131 Boeken zoeken
133 De kikker
138 Niet over een jaar. Nu.
139 Sorry dat ik bel
142 Hetzelfde maar niet hetzelfde
144 Scheurtjes in mijn onzichtbaarheid
146 Ik ben Astrid Holleeder
149 Naam
151 Een feestje
153 Bezit van de staat
156 Niet weten
159 De tuin
162 Tompouce
165 Niet aanraken
168 De rollende auto
170 Ik please
177 Tachtig man
181 P.I.E.P.
185 Verdienmodel

189 De hoofdrol
192 Goede eerste keer
194 Een keer niets gedaan
196 Voor ik het weet
200 De koekoeksklok
204 Handboeien
207 De sleutels
210 Het knipsel
213 Het postkantoortje
216 Afslag gemist
218 Het zit in de plus
223 Niet alles komt uit een boek
225 Het hele verhaal
229 Ik ben jarig vandaag
234 Zo moeder, zo dochter
237 De koningin te rijk
239 De jagerskast
241 Van moordenaar naar martelaar
246 Welkom
248 Op zijn handen zitten
250 Wennen
254 Schild
256 Son huilt nooit
258 De beker
264 'Free Holleeder'
268 Dankbaar
269 Plan C
271 Verkeerd gegokt
272 Een goede nachtrust
273 Proefkonijn
278 Op weg naar het koffiezetapparaat
280 Jong geleerd, oud gedaan
283 Niet in haar hoofd

286 Verdwaald
288 Energy field
290 Iets anders doen
292 Ongemak verdragen
295 Kleine Grote Strijder
296 Rechtvaardigheid
302 De toga
306 Zeven pagina's uit 1957
309 De afperskaart
312 Het onderzoek naar de feiten
314 Een kilo is een kilo
316 Vraag het even aan Astrid
318 Taart en twee vragen
322 Van mezelf
325 Weten voor de ander
328 Gevers en nemers
330 Stille macht
333 Op tijd
336 Op je tanden bijten
339 De regie light
342 Vertel me alles
347 Taks
351 Elke dag
352 Mil
358 Moedig
361 Pak de regie

Proloog

Moedig?

Ik zit met opgetrokken knieën en een kop cappuccino op de bank. Mijn telefoon ligt naast me op de leuning en Sonja staat op speaker.

'Oh, en ik vergeet het bijna te zeggen, je krijgt de groeten van Tilly.'

'Van Tilly?'

'Ja, die blonde vrouw uit de Rivierenbuurt. Je weet wel, met die poedel.'

'Oh, leuk! Hoe gaat het met haar?'

'Ja, ze is een stuk ouder geworden. En die heeft ook een pak ellende gehad zeg!'

'Wat dan?'

'Nou, met die man van haar.'

'Ik dacht dat die twee het zo leuk hadden samen?'

'Niet dus. Dat was allemaal toneel.'

'Ik vond hem wel aardig.'

'Dat is hij ook. Voor de buitenwereld. Maar niet voor haar. Ze kon niks goed doen in zijn ogen. Op het laatst durfde ze niet eens meer een kopje op tafel neer te zetten. Hij heeft haar helemaal gehersenspoeld. Maar ze is nu van hem af.'

'Jeetje. En de hond? Leeft die nog?'

'Ja, die heeft hij nu. Daar is ze doodziek van. Ik moest doorgeven dat ze je zo moedig vindt.'

'Mij? Jou zal ze bedoelen!'

'Nee, jou. Ze vindt je een… Wat zei ze nou ook alweer… Ja, een powervrouw!'

‘Mmh… Ja, nou, doe haar maar de groeten als je haar een volgende keer ziet en wens haar sterkte.’

‘Zal ik doen! Ik spreek je later!’

‘Later, zus.’

Moedig, een powervrouw. Ik hoor het vaker. Maar het voelt niet zo. Ik ben zestig en kan niet eens mijn vuilniszak zelf buitenzetten.

Kalkoennekkie

'Doe het gewoon,' zegt Son. Ze komt op me aflopen en trekt aan de huid van mijn nek. 'Kijk dat kalkoennekkie.'

Ik kijk in de spiegel en zie de verloren jaren aan mijn hals. Die jaren ga ik terughalen. Als ik met mijn gezicht naar buiten treed, dan wil ik er wel toppie uitzien.

Ik ben alleen niet zo dol op snijden. Ik ben als de dood dat ze mijn hals losmaken van mijn spieren en ik net weer de pech heb dat bij het opplakken ervan iets misgaat, mijn huid heel langzaam zwart wordt en afsterft.

'En wat dan?' zeg ik.

'Jij overdrijft altijd zo. Dat kan helemaal niet.'

'Niet? Hoe weet jij dat?'

'Op Insta staat niemand met een afgestorven huid.'

'Oh ja, noem nog eens een betrouwbare bron,' zeg ik.

Maar ik ken mezelf en ik weet dat als het om uiterlijk gaat, dan bepaalt Son. Veel van haar schoonheidsidealen heb ik kunnen weerstaan: de nepborsten en de draden die ze door je wangen prikken om je uitgezakte kaaklijn op te trekken. Maar ik doe onder haar bezielende leiding aan botox, aan Profhilo, en laatst heb ik een vulmiddel in een hardnekkige rimpel laten spuiten. Want dat zag er niet uit, volgens Son. Zij neemt het voortouw en ik volg. En dus doe ik ook dit. Ik bel. De afspraak is gemaakt.

Twee weken later zijn we samen op weg naar Naarden. De kliniek is gevestigd in een chique wijk. We naderen een statig pand omringd door een weelderige tuin. Son rijdt het grindpad op en parkeert zo dicht mogelijk bij de ingang. Het is koud en nat buiten. We haasten

ons naar de voordeur, worden door een vriendelijke dame binnengelaten en in de wachtkamer geplaatst. Voorzien van thee en koffie wachten we mijn beurt af.

Binnen treffen we de arts aan achter een massief antiek bureau. Klein van stuk, maar groots in zijn bewegingen. Zijn passie spreekt uit elk woord. Hij neemt ruim de tijd en licht me uitgebreid voor over de mogelijkheden en onmogelijkheden van de operatie. En ik raak overtuigd: als iemand het kan, is hij het.

Hij verwijst me naar zijn assistente in de kamer ernaast. Ik moet wel eerst een batterij aan medische vragen beantwoorden. En mijn bloeddruk moet worden gemeten. De uitslag is 190/100.

Dat is niet goed. Ik heb al lang een hoge bloeddruk, maar nam het liever niet te serieus. Ik heb mijn bloeddrukpillen drie jaar geleden vanwege allerlei bijwerkingen en een heilig geloof in het zelfregulerend vermogen van mijn lichaam aan de kant gegooid. Mijn lichaam kon het zelf wel oplossen.

Niet dus.

'Hebt u veel stress?' vraagt de assistente.

'Nee, niet echt,' zeg ik. Son kijkt me aan en rolt met haar ogen.

De boodschap van de assistente is helder. Die bloeddruk moet eerst omlaag. En ik krijg een nieuwe afspraak voor over een maand. In de tussentijd maar weer aan de bloeddrukpillen.

'Vervelend,' zegt Son. 'En nu?'

'Ik bel morgen de huisarts wel.'

Als de vier weken om zijn, gaan Son en ik terug. Mijn bloeddruk is onder controle. Dit was appeltje-eitje. Kom maar op met die halslift.

We zitten tegenover de plastisch chirurg aan zijn grote, klassieke bureau. Hij bladert de vragenlijst door. Ik zie hem knikken. En schudden.

'Is uw bloeddruk omlaag?'

'Ja,' antwoord ik, tevreden dat ik mijn huiswerk goed heb gedaan.

'En wat is er met uw hart aan de hand?'

'Mijn hart? Tja. Iets met een verwijding van mijn aorta en iets met

mijn hartkleppen. Oh ja, en er zit nog ergens een gaatje. Maar ik heb nergens last van.'

'Misschien, maar ik wil graag eerst alle gegevens van uw cardioloog hebben. En een brief dat hij het verantwoord vindt dat u onder narcose gaat.'

Mijn cardioloog? Ik weet niet wie dat is. Ik weet nog dat mijn laatste cardioloog naar Amerika is vertrokken en ik heb geen idee wie mijn zaak nu behandelt.

'Ik ga erachteraan,' zeg ik.

'En dan slikt u nog bloedverdunners.'

'Ja.'

'Daar moet u twee maanden van tevoren mee stoppen, anders kan ik u niet opereren. Waarvoor slikt u die?'

Ik leg hem uit dat het gaatje in mijn hart een wervelwindje veroorzaakt en daardoor heb ik waarschijnlijk in 2013 een TIA gehad. Om een volgende te voorkomen heb ik dus die bloedverdunners.

'Een TIA? Ook nog? Maar dat hebt u niet ingevuld!'

'Nou ja, het was niet zeker. Dus.'

'Maar ik neem wel graag het zekere voor het onzekere. Waarom laat u het gaatje niet dichtmaken?' vraagt hij. 'Dat is beter dan de rest van uw leven die bloedverdunners slikken.'

'Ja, dat wilde ik niet. Ik dacht, ik ga niet aan mijn hart laten rommelen. Dat kan niet goed zijn.'

'Maar dan loopt u risico als u stopt met de bloedverdunners. Ik kan niet uitsluiten dat u geen hersenbloeding krijgt tijdens de operatie. Ik zou eerst dat gaatje dicht laten maken.'

'Is dat nodig?'

'Ik vind het een risico. En dan opereer ik niet.'

'Oké. Dan ga ik dat wel vragen. Ik heb via mijn huisarts toevallig al een afspraak met de cardioloog gemaakt.'

'Goed, komt u dan volgend jaar maar terug.'

'Volgend jaar?'

'Ja, volgend jaar. Als u alles heeft opgelost.'

‘Oh. Oké.’

De arts kijkt op van mijn vragenlijst. ‘Fijne dag.’

Son kijkt me teleurgesteld aan. Samen staan we op en druipen we af.

‘Nou, dit had ik me heel anders voorgesteld,’ zeg ik als we eenmaal in de auto zitten.

‘Ja, dat komt slecht uit. Je wilt er natuurlijk wel een beetje knap bij zitten als je straks met je snoetje naar buiten gaat.’

‘Zo is dat, zussie en dank je wel voor het compliment.’

‘Weet je al wanneer ze gaan filmen?’

‘Ze hopen in maart 2025.’

‘Oh, dat is al snel. Spannend hè, zus!’

‘Zeker. Een Amerikaanse documentaire. Bizar idee. We kunnen weer dromen over verhuizen. Emigreren naar de United States of America. Ver weg van hier.’

‘Je mag ook alleen, dat weet je hè?’

‘Dat weet ik. Maar we laten elkaar niet achter. Als we weggaan, gaan we met z’n allen.’

‘Zullen we even doorrijden naar Schiphol?’

‘Ja. Kijken wie er vandaag al naar Amerika kan.’

Documentaire in Amerika

Deze maand is mijn kleindochter Stientje twaalf geworden. De dag waar ik lang naar uitkeek. Ik heb mezelf vanaf dat moment een ander leven beloofd. De afspraak met een Amerikaanse filmmaatschappij om een documentaire over mijn leven te maken is een mooi begin. Vandaag zijn ze in Nederland aangekomen om de mogelijkheden met mij te bespreken.

'Misschien kunnen we anders alleen aan het einde van de documentaire jouw gezicht laten zien,' oppert de regisseuse. Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

Maar of ik mijn gezicht nou aan het begin of alleen aan het einde onthul, dat maakt geen verschil. Als mijn gezicht eenmaal publiek is, dan draai ik dat niet meer terug en zijn de consequenties blijvend.

Ik begrijp dat mijn gezicht tonen een mooi einde van de documentaire is. Van mysterie naar onthulling. Maar ik moet daarna ook nog maatschappelijk zien te functioneren.

'Het hóéft niet,' benadrukt ze vriendelijk.

Nee, maar de contracten zijn al getekend. De documentaire komt er en dan wil ik wel dat die steengoed is. En met een dagelijks leven ingericht op onzichtbaar zijn, lijkt me dat een hele uitdaging. Een kijker wil actie. Maar naar buiten met een filmploeg achter me aan kan niet. Dan is mijn gezicht al bekend voordat de documentaire af is. En in huis ga ik alleen van het bureau naar de bank, van de bank naar de keuken, trap op, trap af en dan hebben we het wel zo'n beetje gehad. Dus ja, wat valt er dan te zien? Een vrouw zonder gezicht, die voornamelijk thuis zit. Dat wordt volgens mij een dodelijk saaie documentaire.

En als mijn gezicht er niet in mag, gaat de documentaire misschien niet door. Dan verspeel ik de kans op een ander leven. Want met een documentaire in Amerika kan ik daar misschien werken en wonen. Kinderen oppakken en verhuizen, ver weg van hier.

Wordt het er beter op als ik uit de anonimiteit stap? Of slechter? Het is een gok. Dat is wat dit leven zo vermoeiend maakt. Niets is zeker. Elke dag weer. Mijn medicijnen halen is gokken, naar Mil gaan is gokken, boodschappen halen is gokken. Ik leef in een casino.

'Je hebt beveiliging, toch?' zegt de regisseuse en ze wijst naar twee van mijn jongens aan een tafel tegenover ons.

Ik knik en zeg niets, zij zijn er omdat ik mijn familiedagen heb opgespaard om haar te kunnen ontvangen. Maar dat vertel ik haar niet. Ik ben in onderhandeling met het Openbaar Ministerie (OM) om te worden beveiligd als ik ga werken en ik hoop dat het rond is tegen de tijd dat ik voor de documentaire moet gaan filmen. Het is weer gokken.

'Hoe lang duurt het voordat de documentaire uitkomt?' vraag ik.

'Dat is moeilijk te zeggen,' antwoordt ze. 'Maar minstens nog een jaar na het voltooien van de opnames.'

'En wanneer beginnen de opnames?'

'Ik hoop rond maart 2025. Dat hangt een beetje van een aantal projecten af die ik nog heb lopen.'

'Dan komt de documentaire op zijn vroegst juli 2026 uit.'

'Dat zou kunnen,' antwoordt ze.

'Dat is nog ver weg. Wie weet hoe de wereld er tegen die tijd uitziet. Laten we gewoon beginnen en zien waar het eindigt,' zeg ik hoopvol.

Ik hoor het mezelf zeggen en voel een sensatie door me heen gaan. Wel beveiliging. Geen beveiliging. Mijn gezicht bekend. Als ik dat doe, maak ik alles nog ingewikkelder voor mezelf. Maar als ik niks doe, verandert er nooit iets.

Eenmaal thuis loop ik meteen door naar de badkamer. In de spiegel kijk ik het gezicht aan waar het om gaat. Voor het eerst in jaren denk ik na over hoe het zou zijn. Mijn gezicht openbaar maken. Ik weet dat als ik dat doe, alles wat ik zo zorgvuldig om mijn onzichtbaarheid heen

heb gebouwd in één keer wegvalt. Een jarenlang bouwwerk in één woord gesloopt als ik 'ja' zeg tegen de regisseuse.

Maar aan de andere kant droom ik al zo lang van Miljuschka die haar moeder niet meer hoeft te verstoppen. Storm die een oma heeft die op zijn verjaardagsfeest komt. Sonja die niet meer hoeft op te letten of er een foto van ons samen wordt gemaakt. Misschien mijn werk als advocaat weer oppakken. Nadat ik mijn laatste zitting had gedaan, heb ik Sonja mijn toga naar de kringloopwinkel laten brengen. De dag dat ik afscheid nam van mijn collega's, mijn secretaresse en mijn kantoor, heb ik mijn werk uit mijn geheugen gebannen. Maar de laatste tijd denk ik steeds vaker aan hoe het zou zijn om weer als advocaat aan de slag te gaan.

Goedemorgen

Mijn nieuwe boek *Wie praat, die gaat* komt uit.

Veel schrijvers hebben een eigen socialmediakanaal waarop ze hun lezers ontmoeten. Dat wil ik ook. Voor mij is het een kans om contact met ze te maken.

Voor het eerst sta ik zelf op de cover, althans, een foto van mij bewerkt met AI. Mijn gezicht opgedeeld in puzzelstukjes. De puzzelstukjes van mijn verleden dat mij heeft gemaakt tot wie ik ben. En wat ik altijd met me meedraag. De bloederige randen van de puzzelstukjes staan voor de littekens van het verleden en de brokstukken voor het doorbreken daarvan. De cover is voor mij een statement. Al ziet niemand dat ik het ben, ik neem er een klein stukje van mezelf mee terug. En ik laat mijn lezers met mij, Astrid, kennismaken. Mijn lezers, aan wie ik mijn overleven te danken heb. Als zij mijn boeken niet hadden gekocht, had ik mezelf nooit zo kunnen beveiligen als ik heb gedaan, met kogelwerende auto's, talloze verhuizingen en vermommingen.

Ik ben trots op de cover. Alleen al de gedachte dat ik het ben, geeft me het gevoel te bestaan. Ik wil al zo lang meer van mezelf met mijn lezers delen. En nu heb ik met AI de manier gevonden om dat te doen.

Al jaren geleden, toen AI nog niet in deze vorm bestond, was ik bezig met een bedrijf dat een soort avatar van mij kon maken, waardoor ik wel overal naartoe kon zonder er lijfelijk aanwezig te hoeven zijn. Voetballer Messi had volgens hen al een avatar. Zo werden reclames met hem gemaakt zonder dat hij daar zelf bij aanwezig hoefde te zijn. De techniek die ze me lieten zien, was verbazingwekkend, maar zo arbeidsintensief en kostbaar dat Messi dat misschien wel kon betalen, maar ik niet.

Op 12 november 2024 plaats ik mijn eerste post. En ik krijg maar liefst 251 hartjes. Voor iemand die nog maar vier mensen heeft die ze kan bellen, is dat veel. Heel veel. Op mijn tweede post krijg ik behalve ruim tweehonderd hartjes ook nog twee berichtjes! En op de volledige cover van mijn boek ruim vierhonderd hartjes en acht berichtjes, van lezers die hun positieve mening over mijn boeken met mij delen. Het zijn de eerste aardige stemmen die ik in lange tijd hoor. En het doet wat met me. Maar na opmerkingen dat het 'maar digitaal' is en ik toch vooral moet oppassen omdat het 'toch ook wel weer een risico is', twijfel ik. 'Risico' is het toverwoord. En de kritiek maakt een einde aan het fijne gevoel. Ik hou op met posten.

In de dagen erna lees ik de vriendelijke berichtjes steeds opnieuw. Er wordt mij kracht en liefde toegewenst. Dit zijn mensen die een moment de tijd hebben genomen om mij iets te laten weten.

Ik wil het contact niet opgeven. Liefst reageren. Maar dat is weer een stap verder. Een stap te ver, mogelijk. En wat zou ik moeten posten nu ik mijn boek heb aangekondigd? Ik zou het niet weten. En wie zit daar nou op te wachten? Ik laat het voor wat het is. Maar mijn neef Rich spoort me aan het op te pakken.

'Ga door, As. Dit is een manier om contact te hebben. Beter digitaal contact dan geen contact. Hoe vaak heb je die paar berichten nou gelezen?'

'Vaak,' zeg ik.

'Kijk hoe blij je erbij kijkt als je ze leest. As, dit zijn mensen die in jou geïnteresseerd zijn. Die voor jou naar je kanaal komen. Die mensen wil je bij je houden. Het maakt je blij. Doe dat niet weg. En ook belangrijk: je hebt weer een stem. Je kunt zeggen wat je wilt.'

Zo heb ik er nog niet over nagedacht. Ja, het maakt me blij. Het klinkt misschien gek, maar ook al komt het binnen via mijn telefoon, ik voel menselijke warmte. En… ik ben niet langer monddood. Het schrijven van boeken gaf me de afgelopen jaren een stem. Maar een stem met vertraging. Want het schrijven van een boek kost tijd. Veel tijd. Het is niet de vorm van communicatie waarmee je ergens over

mee kunt praten, je mening kunt geven, van je af kunt bijten. Ik fantaseer erover hoe het zou zijn om weer eens met iemand over iets heel anders te praten. En ik hoef er niet eens de deur voor uit.

'Maar waar moet ik over posten dan?' vraag ik Rich.

'Je leven,' zegt Rich.

'Mijn leven?'

'Ja, dat vinden mensen interessant.'

'Maar mijn leven is helemaal niet interessant. Ik zit het grootste gedeelte van de dag binnen.'

'Dat maakt toch niet uit? Dan post je wat je binnen doet. En als je daar eenmaal mee begint, zul je zien dat er vanzelf meer op je pad komt.'

Dus stort ik me vol overgave op het instagrammen. Ik begin enthousiast, maar enkele uren later ben ik moedeloos. Volgens mij woon ik in een of ander internet-sinkhole waar niets lukt: berichten komen uren later binnen, uploaden gaat niet, niets werkt zoals ik wil. Wie kan ik om hulp vragen? Ik bel Rich. Hij begrijpt niet dat ik het niet begrijp. Dat begrijp ik natuurlijk zelf ook niet en ik hang op. Ik bel mijn nicht Francis. Ze legt het geduldig uit, maar niks laadt. Ik doe ergens iets fout. 'Hoe moeilijk kan het zijn?' vraagt ze. Nou, te moeilijk voor mij dus.

En dan slaat het toe. Dat vervelende mannenkoor in mijn hoofd dat me aan alles doet twijfelen. Ik weet wie ze zijn en ik weet ook al wat ze gaan zeggen. Ach, dat posten, wie zit op Instagram nou op jou te wachten? Je mag dan wel gestudeerd hebben, maar laat dit maar aan anderen over. Hier ben jij te stom voor. Dus stop er maar mee.

Ik sla mijn laptop dicht. En ik kruip op de bank voor de televisie. Ik heb afleiding nodig en dus zet ik een kerstfilm op. Daar zit ik dan, heerlijk op de bank, dekentje over me heen en hondje op schoot. Na die ene kerstfilm zap ik door naar een tweede. En daarna naar de volgende.

Vier uur later word ik wakker. Ik loop naar de badkamer en ga voor de spiegel staan. 'Je weet dat dat stemmetje niet van jou is,' zeg ik hardop tegen mezelf. Ik weet het. Dat stemmetje is het mannenkoor

dat al mijn hele leven mijn eigenwaarde onderuit trapt. Herstel: onderuit probeert te trappen.

Maar het is genoeg nu. Kom op, As! Vraag je niet af waarom je het zou doen. Doe het gewoon omdat je het leuk vindt. Geniet ervan.

Ik loop naar mijn laptop en probeer het opnieuw. En opnieuw. Tot het lukt.

Inmiddels is het ochtend. Ik zet een heerlijk kopje koffie, maak er een foto van en wens iedereen een heel goede morgen. En verdomd, mensen wensen me goedemorgen terug. Dat lijkt misschien niets, maar ik heb al jaren geen spontaan goedemorgen meer gehoord. Ik ga van acht naar drieëndertig berichten. En ik zie dat Rich gelijk heeft: ik kan gewoon posten wat ik binnen doe.

Niet veel later word ik overspoeld door vriendelijke berichten. Ik ben welkom. Ik lach om die hilarische persiflage die XMasAssie van mij heeft gemaakt. En ik ben ontroerd door dat prachtige kleine verhaaltje van die jongedame in de boekhandel in Enschede over de liefde voor haar moeder.

Dat krijg ik zomaar cadeau van mensen. Omdat ik op Instagram zit.

Ik ben blij de stap te hebben gezet. En al gaat het met horten en stoten, ik blijf op Instagram. Koffiedrinken met mijn volgers. En daar groeit mijn verlangen naar zichtbaarheid.